

Cântecul călugărului

Vasile Alecsandri

Arză-te focul, pădure,
Ș-ai cădea sub o secure!
Arde-ar lemnele din tine
Cum arde inima-n mine,
Să-mi fac drum până la vecine,
Și de sus, din mănăstire,
Unde zac în părăsire,
Să văd cărduri de copile
Care mă sfârșesc de zile,
Și să văd pe draga mea
Care m-am iubit cu ea
În copilăria mea.
N-ar avea loc în pământ
Și l-ar bate Domnul sfânt
Cine m-a călugărit
Și de ea m-a despărțit!
Eu n-am fost de pustnicie,
Căci am fost de voinicie,
Nici am fost de mănăstire,
Ci de lume cu iubire,
Că mă-nchin pe la icoane
Cu ochii pe la cucoane,
Și citesc, întorc la file
Cu ochii pe la copile.
Unde văd o fată mare,
Rasa-mi tremură-n spinare,
Unde văd puicuța mea,
Zboară sufletu-mi la ea
Ca roiul la floricea!